

A. Sage: I det Foredrag vi nu hørte af det ærede Medlem for Aalborg Amt (Zahle), forekom der hist og her Bemærkninger, som jeg meget gjerne kunde underskrive; der var meget Sandt i, hvad han sagde. Jeg vil ikke sige, at dette just stemmer overeens med hans Takadresse til det ærede Udvalg, den maa blive med meget betydelig Rabat, idet Udvalget er gaaet ud fra ganske andre Forudsætninger end det ærede Medlem. For mit Bedkommende vilde jeg ganske vist uden mindste Skade kunne tie stille og indskrænke mig til at notere min Protest; jeg antager ikke, at man, saaledes som Stemningen her er, tager allermindste Hensyn til de Meninger, der ikke stemme med Fleertallets Ansuelser. Jeg kan ikke nægte, at da jeg tog denne Betænkning i Haanden og læste den, forekom den mig at være af en temmelig ualmindelig Natur. Det ærede Udvalg tager Sagen som given, som afgjort, der spildes ikke et Ord paa at anføre Grundene, hvorfor man skulde bevilge dette Forslag, Dplysninger, som dog altid gives ved flige Leiligheder. Vi have ogsaa, mærkvaerdig nok, ikke været bestormede af Petitioner fra Bendshøvel, og vi have ikke, saavidt jeg veed, havt Deputationer derfra, men det er dog ellers en gammel Regel, at Regjeringen venter, indtil Folket presser paa for at faae betydelige Reforme fatte igjennem. Det ærede Udvalg har ganske beshynderligt gjort opmærksom paa, at man nu skal bruge de Arbeidskræfter, og maastee det Arbeidsmateriel, der nu er tilstede, og at det vilde være uoeconomisk ikke at gjøre det; men det er mig ikke bekjendt, at Staten eier noget Saadant, det forekommer mig, at der er en Entrepreneur og en Contrahent, som har et vist Materiale liggende, men det er ikke vort, vi have ikke det Allermindste med at disponere derover. Jeg gjentager, hvad jeg sagde ved Sagens første Behandling, at jeg paa ingen Maade er imod, at man udvider Jernbanevæsenet i Sylland, men jeg finder, at der ikke er nogen Anledning til at forhaste sig med denne Sag eller overhovedet at foretage den i denne Session. Hovedpunktet i denne Sag forekommer mig at være der, hvor det ærede Udvalg kommer til at sige, at der nu maa tages Beslutning om alle de Jernbaneanlæg, som det allerede nu kan forudsæes, at der i en nær Fremtid kan være Tale om at udføre for Statens Regning. Denne Udførelse for Statens Regning er noget Nyt. Vi have hidtil været meget imod Statsforetagender, vi have været meget imod, at Staten skulde være Fabrikant, have mechaniske Værksteder, ansætte en Uendelighed af Embedsmænd og alt Sligt, men dette er man nu kommen fra; men hvad de Herrer ikke kunne komme fra og den høitærede Minister heller ikke, er, at medens man har forelagt en Lov om en Jernbane i Bendshøvel, hvis Titel er: „Udkast til Lov om en Jernbane fra Nørresundby til Frederikshavn“, skal det nu hedde: „Udkast til Lov om Udvidelse af det jydsk Jernbanenet“, og denne Forandring er ikke fremkommen fra Regjeringen, men fra ærede Medlemmer her i Salen. Nu have vi, saalænge vi have haft en constitutionel Forsatning og indtil — desværre — den allernyeste Tid, aldrig villet gjøre Brud paa den Regel, vi have holdt strengt over, at der ikke fra Thingets Side blev taget Initiativet til Pengendgifter, men at dette stadig skulde komme fra Regjeringen. Vi havde da at undersøge, om vi vilde give det, Regjeringen begjærede, det være sig det Hele eller en Deel deraf, men vi have ikke givet os af med og hørt heller ikke give os af med at foretage betydelige Udgifter, naar Regjeringen ikke forlanger det. Der har været et Tilfælde her for adskillige Aar siden, hvor Thinget var i en betydelig Gjæld til en Mand, og hvor vi med stort Fleertal voterede denne Mand 3,000 Rd., men hvor Regjeringen satte sig saa stærkt derimod, at den gjorde det til et Cabinets-spørgsmaal, og vi maatte stemme om igjen. Dette Tilfælde vil jeg nu bede Dem sammenligne med, hvad der her foreligger. Regjeringen forlanger, at vi skulle bevilge den, lad mig sige, 3½ Million; Udvalget foreslæaer at bevilge Regjeringen det Dobbelte af, hvad den har forlangt, og det fordrer Anlæg af Jernbaner, hvor Regjeringen slet ikke forlanger det. Dette er uheldigt, mine Herrer, og dersom vi fortsatte dette System, gaaer vort constitutionelle Liv og Væsen til Grunde, thi ingen Forsatning kan staae sig ligeoverfor saa fortvilede Forholdsregler. Det, at vi skulle være med at